

[Annelise Gotfredsen]

da ikke vil kunne dække vort forbrug. Vi finder derfor som regeringen, at kernekraften er en nødvendighed for videreførelse af energipolitikken. Vi havde gerne set beslutningen truffet allerede nu, men regeringen har altså ønsket at afvente en undersøgelse om opbevaring af affald fra a-kraftværker. Jeg citerer fra ministerens redegørelse, sp. 9188:

»Begge energiformer« – altså gas og kernekraft – »er lige nødvendige, og kræfterne må nu sættes ind på at færdiggøre grundlaget for en endelig beslutning om kernekraftens indførelse i Danmark. Som tilkendegivet i regeringserklæringen fra august 1978 og i statsministerens redegørelse ved åbningen af folketingsåret i oktober samme år forventer regeringen inden udgangen af 1980 gennem undersøgelser af mulighederne dels for samarbejde med andre lande, dels for deponering i den danske undergrund at få afklaret mulighederne for en forsvarlig opbevaring af højradioaktivt affald.«

Jeg kan altså ud fra disse ministerens ord konstatere, at med dette sidste forbehold vil regeringen i 1980 være parat til at træffe den endelige beslutning. Den socialdemokratiske ordfører forsøger i dag at fastholde statsministeren på udtalelser og standpunkter fra 1976, som om Marienborgaftalen aldrig havde været truffet, og det kunne næsten tyde på en strid efter svensk mønster. Jeg må bede ministeren bekræfte, at det er Marienborgaftalen og redegørelsen, som er basis for regeringens energipolitik.

Vedrørende redegørelsen i øvrigt må jeg beklage, at den tidsmæssigt er så forholdsvis begrænset, at den ikke vover at skue ud over 1995. Tidshorisonten er altså den samme som i handelsministeriets »Dansk Energipolitik 1976«. I betragtning af, at ændringer i energimønsteret er en overordentlig langsom proces, burde tidshorisonten have været udstrakt til år 2000 eller længere. Man har nu valgt inden for denne kortere periode at koncentrere sig om naturgas og varmeplan. Men helheden er dårligt behandlet, og det vil blive nødvendigt hurtigt at søge udarbejdet en total energiplan, der omfatter og konkretiserer alle strenge, og som en naturlig følge heraf en investeringsplan, der passer til en sådan flerstrengt løsning. Hvad der nu konkret er kommet ud af 1976-redegørelsen, er altså forslag til anlægslov for naturgasforsyning og varmforsyningslovgivningen.

Må jeg indledningsvis om kontrakten med DUC, som jo har været så meget omtalt, sige, at regeringen ikke har haft den heldigste hånd i behandlingen af denne, men mildest talt har optrådt temmelig kluntet. Der er faktisk intet, der taler imod offentliggørelse, og efter al den ståhej, der har været om dette punkt, må befolkningen jo tro, at der er forhold i denne kontrakt, der ikke tåler dagens lys. Hvorfor har man dog ikke nedsat undergrundsudvalget og dér fremlagt kontrakten under den almindelige fortrolighedsbetingelse? Jeg vil spørge handelsministeren, om han ikke mener, at dette kan og bør gøres nu.

Det er jo ingen hemmelighed, at vi er meget skeptiske over for dette projekt. Jeg må dog lige vedrørende ilandføring af olie ved en rørledning sige, at dette projekts økonomiske forsvarlighed er stærkt diskutabel. Naturligvis skal de fundne ressourcer udnyttes, men vi mener stadig, at det alvorligt burde overvejes, om ikke det var mere forsvarligt at sælge gassen til eller bytte den med udlandet, hvor man allerede har de store forsyningsanlæg. Herved spares de store investeringer, og vi ville naturligvis bevare den valutariske fordel ved salg eller bytte. Det kan vel også diskuteres, hvor stor en forsyningsikkerhed projektet skaber. Især gastilførsel er meget sårbar over for tekniske svigt, strejker osv. Det er i hvert fald vanskeligt af redegørelsen umiddelbart at vurdere forudsætningerne for rentabilitetsberegningerne, men dette og andre uklarheder kan vi forhåbentlig få uddybet under udvalgsbehandlingen.

Det er væsentligt allerede nu at pege på det moment af tvangstilslutning, som vi finder meget ubehageligt. Det skulle vel i grunden heller ikke være nødvendigt, hvis projektet virkelig indebærer alle de fordele, som omtales. Såvel for den enkelte bruger som for industrien vil det frie forbrugsvalg i længden være den bedste løsning, og det må under alle omstændigheder være en absolut forudsætning, at man ikke ved prisfastsættelsen belaster industriens konkurrenceevne. Jeg vil da gerne mere generelt her indskyde et spørgsmål, fordi det er så vitalt: hvordan mener regeringen egentlig at priserne vil udvikle sig i hele energisektoren i de kommende år?

Jeg skal her blot stille ministeren et par enkelte spørgsmål.